

vályogházba. Gondolkodás nélkül vette a kabátját, otthagya vendégeit, és ment a beteghez.

Máskor Pestre hívták orvosi értekezletre. Előtte operált egy beteget. Este még rábízta orvostársára és a nővérekre. De a reggeli 4 órás vonatindulás előtt hajnali fél 3 körül még beszaladt a kórházba az operált beteget megnézni. Valaki megkérdezte: „Miért erőlteted ennyire magadat?” Ezt felelte: „A beteg Krisztusban testvérem.”

Aki egyszer találkozott vele, nem feledhette szerénységét, lekötelező kedvességét és mindenkit felülmúló udvariasságát. Csodálatosan összeforrott egyéniségében a kettős orvoslás hivatása: testet és lelket gyógyított egyszerre. Megérezte, hogy az embereknek elsősorban szeretetre van szükségük. Világnézeti határt nem ismert. Éppen így hatott legvonzóbban a más világnézetű emberekre is. Jézus tanácsából tanult: „Ha olyanok nem lesztek, mint a gyermek, nem mentek be a mennyek országába. Aki tehát kicsinnyé lesz, mint a gyermek, az a legnagyobb a mennyek országában” (Mt 18,4-5). Aladár bácsi nagyon kicsiny tudott lenni. Ezért becsülték olyan nagyra.

Kollégái az országos hírű kiváló szakembert tisztelték benne. Állandóan fejlesztette tudását, orvostársai kétséges ügyben hozzá mentek tanácsért.

Nagy tisztelője és ismerője volt Teilhard de Chardinnak. Sokszor idézte a „Mise a világ felett” c. írását és hangoztatta, hogy a világ és főleg az emberek engesztelő átváltoztatásához nekünk is hozzá kell járulnunk munkánkkal.

Egyszerűen és természetesen élte hitvalló keresztény életét. Mikor a temető kápolnáját újíttatták, és nem lehetett a nagy dologidőben munkást kapni, szerzett egy kőművest, és maga hordta föl neki vödörben a maltart a kápolna tetejére. A temetőkápolna és a Kálvária kápolna újjáépítésére majd százezer forintot fordított saját pénzből.

Amikor agyvérzés érte, ezt még maga megállapította, és utána csak ennyit mondott: „Ezután már jobb lesz.”

HÁROM ROVID SZENTÍRÁSI ELMÉLKEDÉS

Isten nem számol — Isten ajándékozik (Mt 20,1-16)

Soha nem fogunk tudni kielégítően válaszolni arra a kérdésre: milyen is valójában Isten. Hozzáférhetetlen fényességben lakik. De Jézus példabeszédei mindig mozaikszerűen bemutatják és megvilágítják emberi felfogóképességünknek, milyen az Isten. Így a szőlősgazdáról szóló példabeszédben is megismerjük Istennek egy „oldalát”. Elképesztő oldalát. Mint ahogy benne minden elképeszt, tanácstalanná tesz, és emberi gondolkodásunkat „ad absurdum” viszi.

Milyen szívesen kapaszkodunk abba az elgondolásba, hogy Isten igazságos! És ezen a mi igazságosság-elképzelésünket értjük. Valahogy úgy,

hogy pontos könyvelést vezetnek érdemeinkről; valahogy úgy, hogy ennek megfelelően osztják ki a jutalmat és büntetést. Mindenekelőtt pedig a végső jutalomosztásnál teljesen figyelembe veszik a megfelelő besorolást, rang, szolgálati évek és különös felhasználás szerint.

Istennek azonban — a szőlősgazdának — más az elképzelése az igazságosságról. Azt nagylelkűség, jóság és könyörület határozza meg.

Kereszténységünknek éppen abban kellene mutatkoznia, hogy hálások vagyunk kegyelemből történt meghívásunkért. Mit is mutathatunk föl valójában? Jézus hallgatói közül sokan nem szívesen hallották ezt a példabeszédet. Mert abban bizakodtak, hogy sok jótettet gyűjtöttek, úgy, ahogyan takarékosan és szorgalmasan szaporítjuk kontónkat a bankban. Az egyiknél ez szembetűnő, — a másik sarokba szorul, senki nem mond neki köszönetet, senki nem figyel rá. De Isten mérlege, Isten mértéke más. Jóság a neve. Mindenkivel éreztetni, aki azon fáradozik, hogy a szíve tiszta legyen. A döntő tényező mindig maga Isten: ő hív, ő hív meg. Az ember csak elfogadhatja és követheti a hívást.

Még egyet: a példabeszédben a gazdag jutalmat csak a szőlő munkásainak ígérik és szolgáltatják ki. Kezdve azoktól, akik az első órától ott voltak, egészen azokig, akik utoljára nyúltak a kapához és metszőollóhoz. Azokról, akik hallották az Úr meghívását, mégis tovább ácsorogtak a piacon, a példabeszéd mit sem mond.

+

A „vallásos gondolkodás“ kevés! (Mt 21,28-32)

Amikor Krisztus szeretetéről beszélünk, tudjuk, hogy az tettekben nyilvánult meg. Tevékenysége, szenvedése, halála egészen világos. Mi emberek azonban nem ritkán beérjük az érzelmekkel. Vagy arra a — kétségtelenül helytálló — mondatra hivatkozunk, hogy a belső beállítottság a fontos. Csakhogy nyitva marad a kérdés: Mire vonatkozik a beállítottság? Mégis csak a cselekvésünkre, a tetteinkre. És ezek a tettek gyakran rosszul járnak. Pedig Krisztust „tenni kell“, úgy, ahogy ő tetteben nyilvánította meg szeretetét. Nem elég szívünkben hordani a nevét, — meg kell nyilvánulnia szavunkban, elkötelezésünkben, a világban folytatott életünkben.

Aki figyelmesen hallgatja vagy olvassa a Máté- evangéliumnak ezeket a szavait, fölfedezi, hogy itt éppen a „vallásos“ ember alapvető kísértéséről, a mi nagy veszélyünkről van szó: arról, hogy igent mondunk, és végső soron mégis megtagadjuk magunkat Istentől. „Megtesszük a kötelességünket“, mégis adósak maradunk a szeretettel. Egyáltalán nem akarom itt kevésre becsülni mindannak hűséges követését, amire gyermekkorunk óta tanítottak. Aki elvégzi reggeli és esti imáját, lelkiismeretesen részt vesz a vasárnapi istentiszteleten, gyónik-áldozik, egyszerűen komolyan veszi vallásos kötelességeit, bizonyosan Istennek tetszően cselekszik. Az evangélium szava értelmében mégis lehetséges, hogy csak „fejbőlöntő János“. Akkor ilyen, ha ad ugyan valamit Istennek, de saját magát nem adja oda.

Ez kétségtelenül kemény beszéd. De az előttünk lévő evangéliumi szövegben szó van a „vámosokról és utcanőről” is, akik bejutnak Isten országába. A kulcs ehhez a megtérés. Bár minket is megőrizne attól az állandó megtérés bátorsága, hogy túlzott magabiztosságunkban elhibázzuk az utat!

+

„ . . . és elment idegenbe” (Mt 21,33-43)

Nézzük meg pontosabban az evangéliumi szőlőmunkásokat. Nem önálló vállalkozók, akik azt csinálhatják a szőlővel, amit akarnak. Mégis ezt teszik, míg be nem fejezik gonosz játékokat.

A mi korunkban született az „Isten haláláról” szóló jelige. Sőt erre még egy zavarba ejtő, szerencsétlen teológiát is felépítettek. De nem valami élmény áll-e mégis mögötte? Egy olyan világ élménye, amelyből Isten — az evangélium képes kifejezésével élve — „külföldre utazott”. Sokak számára távollevő lett Isten. Nem tagadják a létét, de nincs életükben jelentősége és helye. Mint a szőlőhegy munkásai, birtokba vették a világot. Az ember a vélt haladásra és sikerre alapozott törvényeket adott magának, és megpróbálja ezekkel Isten végső nyomait is kitörölni a teremtségből. Igaz, az Úr mindig újra követeket küld vincellérjeihez. De mondanivalójuk nem hat. Egyesek elavultnak érzik az üzenetet, mások terhesnek. Sok keresztény Isten vélt tehetetlenségét nyomasztónak találja. De alapvetően félreérténék ezt az evangéliumot, ha nem tudnánk fölismerni benne a másikat, a tulajdonképeni istenképet is. És ez a kép szabadítóan, megváltóan, gyógyítóan hat. Nagy-nagy türelem és szeretet jellemzi. Istenen nem lehet kifogni! — mondja a példabeszéd. Ha az emberek megpróbálják kitörölni nyomait, ha kigúnyolják követeit, nem veszik őket komolyan, és betű szerint „kikészítik”, ő akkor is hű marad önmagához és üdvözítő tervéhez. Talán éppen abban mutatkozik meg nagysága, hogy elfogadja a sokfajta ütést. Sőt irántunk való szeretetből meghal.

Johann Weber gráci püspök

FRIULI BESZÁMOLÓ

Nővéreink máj. 20-án kezdték meg a munkát a földrengés sújtotta vidéken. Szeptemberben véglegesen három helyen maradtak ott: Montenarsban két, Urbignaccóban három, Gradóban három nővér. Ezek különböző olasz házaikból jöttek. Itt az óvodában két világi óvónőt kellett felvenni helyettük. Egyiknek a fizetését a vöröskereszt vállalta volna, de mi nem fogadtuk el. Azóta minden hónapban megérkezik az adomány az óvónő részére.

Szept. 15-én indultak a nővérek. Épp aznap reggel 5.15-kor újból erős földrengés volt, amely úgyszólván egész nap kísérte őket. De 11.28-kor épen megérkeztek a színhelyre. Ott szemük láttára omlott össze a templomtorony, a harangok az omladék alá kerültek. Napokig tartó megfeszített munka után kiszedték, most ideiglenesen fel akarják állítani, mert harangszót akar a lakosság. Ez a második nagyfokú földrengés igen elkeserítette őket, mert már sok helyen rendbehozták a megrongált házakat, újakat is építettek. A sok munka, fáradtság mind újból semmivé vált.